

Arrest

nr. 241 366 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS in opvolging van advocaat M. PEETERS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 juli 2019 België is binnengekomen, diende op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 18 mei 2015 in Hongarije en op 7 september 2015 in Noorwegen (Eurodac).

1.2. Op 16 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/08/2019

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming hoorde het Commissariaat-generaal u op 20 januari 2020 van 13.55 uur tot 16.50 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Eneman (loco Peeters) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ahmadkhel (district Khogyani, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. U ging nooit naar school en bent ongeletterd gebleven. U baatte een groentenwinkel uit in het district.

Op een dag werd u benaderd door twee personen op motorfietsen. Zij wilden u twee kalasnikovs en een doos drugs in bewaring geven. Dat mensen die bijvoorbeeld gaan bidden hun spullen even in uw winkel achterlaten, is een zeer gewone zaak. Deze mannen, die zoals u later vernam tot de Taliban behoorden, verlieten uw winkel. Twee uur later kwam de lokale politie naar uw winkel en trof daar de doos drugs en de twee wapens aan. U werd meegenomen naar hun controlepost voor ondervraging. Na tussenkomst van de malik die zich voor u garant stelde, kon u weer beschikken. Op de terugweg vernam u dat u gezocht werd door de Taliban. Zij meenden dat u hen verraden had en hun wapens en drugs aan de autoriteiten had gegeven. U vreesde hun wraak en verliet Afghanistan eind 2014.

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije en een u verder onbekende reisweg naar Noorwegen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uiteindelijk kreeg u daar een weigeringsbeslissing en brachten de Noorse autoriteiten u in januari 2017 terug naar Afghanistan.

U verbleef er een achttal dagen in een hotel in Shahre Naw, Kabul. Omdat uw broer in Ahmadkhel u waarschuwde dat de Taliban u nog steeds zochten (niet alleen omwille van het incident in uw winkel maar ook omdat u langere tijd in het buitenland woonde), besliste u Afghanistan een tweede keer te verlaten.

Via Iran, Turkije, Macedonië, Bosnië (waar u anderhalf jaar verbleef en religieus huwde met de Iraanse R.S. (...)), Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 2 augustus 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en diende u hier uw verzoek in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Op 24 december 2019 heeft u vernomen dat zij H., uw oudste broer, hebben gedood. Mocht u naar Afghanistan terugkeren, dan zal ook u worden vermoord. U zegt dat de Taliban u nog steeds zoeken voor het verlies van hun drugs en wapens in 2014. Bovendien wordt u gezien uw verblijf in het buitenland als ongelovige aanzien en is het de Taliban ter ore gekomen dat u alcohol nuttigt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van uw taskara, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, foto's van uw vermoorde broer, foto's van uw broer en zijn kinderen, foto's van uzelf in Ahmadkhel, foto's van uzelf en de vrouw die u huwde, enkele medische documenten die aantonen dat u hepatitis B heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met de Taliban allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt.

Zo stelt het CGVS vast dat u ook in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende. U zegt dat u daar een identiek relaas bracht maar dat het oordeel van de Noorse asielinstanties negatief uitviel. Gevraagd waarom men uw verzoek weigerde, verklaart u dat niet te weten (CGVS, p.5). Als het CGVS u even later nogmaals vraagt of u in Noorwegen inderdaad identieke verklaringen aflegde over uw herkomst en problemen met de Taliban, bevestigt u nog eens dat u daar hetzelfde heeft verklaard (CGVS, p.8). Echter blijkt dit geenszins uit de documenten die door de Noorse asielinstanties aan het CGVS werden overgemaakt en aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het verslag van het gehoor dat u daar aflegde werd door het CGVS vertaald en toont aan dat uw verklaringen in Noorwegen op tal van punten in tegenstrijd zijn met wat u in België komt beweren. Zo stelt u hier dat u altijd in Ahmadkhel in het district Khogyani heeft gewoond. In Noorwegen zei u weliswaar te zijn geboren in Khogyani, maar met uw familie te zijn verhuisd naar het district Behsud (eveneens provincie Nangarhar), waar u vervolgens altijd zou hebben gewoond (vertaling "interview in verband met aanvraag om bescherming", p.2). U kon niet goed verduidelijken hoe oud u was toen u Khogyani verliet maar gaf wel aan dat u er drie jaar school liep alvorens naar Behsud te verhuizen, alwaar u nog eens vier jaar naar school zou zijn gegaan (vertaling, p.3). U situeerde Behsud overigens in Jalalabad ("Behsud en Jalalabad is hetzelfde"), wat dan doet vermoeden dat u mogelijks in het grootstedelijk gebied Jalalabad heeft gewoond. Bij uw vertrek uit Afghanistan zou uw familie daar nog steeds hebben verbleven (vertaling, p.4).

Ook over uw problemen in Afghanistan legde u afwijkende verklaringen af. Hier beweert u dat u bezoek van de Taliban kreeg in uw winkel in Khogyani en dat u hun wapens en drugs in bewaring moest nemen. Echter zouden de autoriteiten zijn tussengekomen en zou u vervolgens door de Taliban zijn geïnterviewd. In Noorwegen zei u evenwel dat uw broer in Kabul voor de Amerikanen werkte. De Taliban zouden jullie adres in Behsud hebben achterhaald en zouden een brief naar uw vader hebben gebracht. Daarin stond niet alleen te lezen wat zij over uw broer wisten, ook over u zouden zij informatie hebben gehad: immers zou u cursussen Engels en journalistiek in Jalalabad hebben gevolgd en zouden de Taliban hebben gemeend dat zulks iets voor ongelovigen is (vertaling, p.6). Kort nadien zouden de Taliban dan hebben getracht u te ontvoeren, echter zou u erin zijn geslaagd te ontsnappen (vertaling, p.6). Nog enkele dagen later zouden de Taliban dan jullie huis hebben aangevallen, waarna u opnieuw zou zijn gevlucht. U zou onderdak hebben gevonden bij een klaskameraad, waarna de vader van deze jongen contact zou hebben opgenomen met uw broer in Kabul, die dan met een smokkelaar uw vertrek uit Afghanistan zou hebben geregeld (vertaling, p.7). Dat het relaas dat u in Noorwegen bracht bijzonder sterk afwijkt van wat u in België komt beweren, lijkt nog eufemistisch uitgedrukt.

Al tijdens het persoonlijk onderhoud was het CGVS in het bezit van uw Noors asieldossier en kreeg u de kans om te reageren op deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Echter heeft u dat op bijzonder weinig overtuigende wijze gedaan. Een eerste maal geconfronteerd met het feit dat uw relaas geheel in tegenstrijd is met wat u in Noorwegen verklaarde, antwoordt u eerst "Hoezo?", of "Wat moet ik zeggen?" of "Ik heb het niet begrepen." (CGVS, p.7), waarna u plots beweert dat u zoniet uw echte levensverhaal gebracht heeft en u niet meer kan herinneren wat u dan in Noorwegen verklaard heeft (CGVS, p.8-9). Dat laatste lijkt toch zeer onwaarschijnlijk, te meer u daar toch zeer geruime tijd in de asielpprocedure zat. U beweert dan dat u het echte verhaal ook in Noorwegen wou brengen maar van sommigen het advies kreeg iets anders te vertellen, u ook niet op de hoogte was van de procedures in Noorwegen, iemand een verhaal of statement voor u maakte en dat u dat moest uitspreken, en u daarom "dit en dat" heeft gezegd (CGVS, p.9-11). Het CGVS ziet niet in waarom een verzoeker om internationale bescherming "dit en dat" zou beweren als hij in werkelijkheid de problemen zou hebben gekend die u heden aanbrengt. Dit is uiteraard niet ernstig. Bovendien komt uw 'bekentenis' bijzonder laat, meer bepaald pas als het Commissariaatgeneraal u er op wijst dat uw asieldossier al aan het CGVS werd overgemaakt. Met andere woorden, pas als blijkt dat u geen kant meer op kan, voelt u de noodzaak uw verklaringen bij te sturen. Dat u niet bepaald de intentie heeft om mee te werken bij het onderzoek naar uw verzoek, moge duidelijk zijn.

Ook wat andere zaken betreft, brengt u een relaas dat er enkel op gericht lijkt de asielinstanties om de tuin te leiden. Hoewel u in Noorwegen nog verklaarde dat u in Jalalabad Engels heeft gestudeerd, alsook een cursus journalistiek heeft gevolgd, beweert u in België dat u nooit naar school bent gegaan (CGVS, p.4) en analfabeet bent gebleven (verklaring DVZ d.d. 30 augustus 2019, vraag 11). Dergelijke weinig consistente verklaringen zijn uitermate schadelijk voor uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan nog worden opgemerkt dat na een pauze bleek dat u zich alsnog een en ander kon herinneren van hetgeen u in Noorwegen heeft verklaard, maar dat u daarbij niet verder kwam dan te herhalen dat wat u daar gezegd heeft niet waar is. U zou er een valse taskara hebben neergelegd (voor de pauze ontkende u nog enig identiteitsdocument te hebben getoond in Noorwegen (CGVS, p.7)) en studeerde nooit in Jalalabad (al zou u in Noorwegen wel een volgens u vals certificaat hebben neergelegd dat dit diende te bevestigen (CGVS, p.11, 12)). U moest op last van anderen ook zeggen dat u tot de achtste graad naar school ging en lange tijd in Qalay Janan, Behsud woonde. Echter zou men u hebben voorbereid op het gehoor, en zou uw toen geëtaaleerde kennis van de regio Behsud zijn ingestudeerd (CGVS, p.12). Het CGVS merkt op dat u uw relaas nogmaals en wel zeer laat bijstuurt. Bovendien, mocht het al aannemelijk zijn dat u in Noorwegen over zowat elk aspect van uw relaas gelogen heeft, dan nog rijst de vraag welke waarde dan kan worden gehecht aan de verklaringen die u naar aanleiding van uw verzoek in België brengt. Immers schrok u er naar eigen zeggen in het verleden niet voor terug bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw leeftijd, uw herkomst en uw asielmotieven, waarbij u zich ook nog eens met een smokkelaar zou hebben voorbereid op het gehoor door bepaalde zaken in te studeren. Bovendien zou u zich hebben bediend van valse stukken die door uw broer gekocht / betaald werden (CGVS, p.12). Dat u met dergelijke ingesteldheid de Noorse asielinstanties tegemoet bent getreden, roept heel wat vragen op. Gezien bovenstaande bemerkingen moet besloten worden dat aan uw geloofwaardigheid geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijkomend, en in zoverre nog nodig, wil het CGVS nog opmerken dat los van alle al gedane vaststellingen gerust mag worden gesteld dat uw problemen met de Taliban inderdaad niet geloofwaardig zijn. Ten eerste legt u geen foto of document neer waaruit zou blijken dat u gedurende vijf jaar een winkel uitbaatte in Khogyani (CGVS, p.15). Ten tweede verbaast het gegeven op zich, als zouden de Taliban naar die winkel komen en er een lading drugs en wapens achterlaten. Het is niet aannemelijk dat een terroristische groepering zoiets zou vragen aan een persoon die met de Taliban niets te maken heeft (CGVS, p.14). U argumenteert dat ook burgers en politiemannen hun wapens bij u in bewaring geven als ze gaan bidden en dat zulks niet zo raar is, ook al omdat de Taliban niet altijd van burgers te onderscheiden zijn (CGVS, p.14), maar kan vervolgens niet uitleggen waarom de politie dan toch zou zijn gealarmeerd en naar uw winkel gekomen. U oppert dat u wellicht door iemand werd bespioneerd, maar heeft geen idee wie dat dan kan zijn geweest (CGVS, p.15). Verder kan worden gewezen op het feit dat u na de pauze plots melding maakt van het feit dat uw broer in Kabul (als loodgieter) werkzaam zou zijn geweest voor de buitenlanders. Ook daardoor zouden jullie door de Taliban zijn bedreigd. "U wou de waarheid, ik vertel u de waarheid", zegt u daarover (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat u pas na de pauze met uw 'waarheid' op de proppen komt. Dat u bovendien niet meer weet of uw broer nu voor UNICEF werkte of voor UNAMA (CGVS, p.13) zoals u in Noorwegen heeft beweerd (vertaling, p.16), alsook de vaststelling dat u deze activiteiten van uw broer bij de DVZ niet ter sprake bracht (CGVS, p.14), zegt veel over het belang van deze activiteiten voor uw relaas. Bovendien linkt u zijn voorgehouden recente dood plots aan zijn werk voor de buitenlanders (CGVS, p.13), wat het nog merkwaardiger maakt dat u voor de pauze geen enkele keer verwees naar zijn activiteiten in Kabul. Dat aan uw verklaringen geen enkele waarde kan worden gehecht, blijkt eens te meer.

Behalve uw zagezegde problemen met de Taliban omwille van uw "verraad" en omwille van het werk van uw broer, heeft u ook verklaard dat u al enkele jaren in Europa bent en daardoor "veranderde". U merkt op dat u ook om die reden door de Taliban dreigt te worden gevisieerd. Echter blijkt uw verandering bijzonder relatief en heeft u het louter over het feit dat u wel eens alcohol drinkt (CGVS, p.20). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet langer in staat zou zijn om u te schikken naar de daar vigerende wetten en normen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst

geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. U

NHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt.

Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers hierboven al vastgesteld dat u in Noorwegen en België geheel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan in 2014, alsook dat u het allesbehalve geloofwaardig maakt dat u een analfabeet bent. Wat dat betreft kan ook worden gewezen op wat u eveneens in Oslo heeft verklaard, namelijk dat u uit een hoogopgeleide familie komt ("Klageomgangen", p.5). Verder biedt u ook geen zicht op uw eerdere activiteiten en profiel in Afghanistan (student in Jalalabad of winkelier in Khogyani). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiaal netwerk waarop u mogelijks kan terugvallen. Toen men u in Noorwegen vroeg of het klopte wat u eerder verklaarde, namelijk dat uw vader en moeder geen broers hebben in Afghanistan, antwoordde u "Ja, ik weet het niet" (vertaling, p.18). Toen men u vervolgens de vraag stelde of u wel tantes heeft, zei u "Neen, ik weet het niet" (vertaling, p.18). Het is niet geloofwaardig dat een volwassen man (de Noren schatten u twintig jaar oud, vertaling, p.26) daar geen duidelijk antwoord op zou kunnen geven. Ook in België legt u daarover twijfelachtige verklaringen af. U heeft het bij het CGVS over één oom aan moeders kant, wat niet alleen erg weinig lijkt (Afghaanse families zijn in regel een stuk groter), maar andermaal in tegenstrijd is met uw relaas in Noorwegen.

Uit dit alles blijkt dat u over zowat alles (herkomst, asielmotieven, familiaal netwerk, socio-economische achtergrond) ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Een nood aan bescherming maakt u aldus niet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara dient uw herkomst en identiteit te staven. Echter geeft u zelf aan dat dergelijk document op eenvoudige wijze te verkrijgen is en weinig bewijskracht heeft. In Noorwegen zou u al een valse taskara hebben neergelegd (CGVS, p.11), u bevestigt dat een smokkelaar die op verzoek van uw familie liet fabriceren (CGVS, p.12). Wat betreft de dreigbrief, overigens ook niet meer dan een kopie, merkt het CGVS op dat dergelijk stuk uw relaas slechts kan staven in geval van geloofwaardige verklaringen. Dat u wat dat betreft in gebreke bent gebleven, moge duidelijk zijn. Daarenboven kan worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat betreft de foto's waarop u te zien bent, kan worden gesteld dat deze niet aantonen dat u in Khogyani zou hebben gewoond, laat staan dat u daar problemen met de Taliban zou hebben gekend. De foto's van een overleden persoon leveren geen bewijs voor de gewelddadige dood van uw broer. Uit niets kan worden afgeleid dat dit inderdaad uw broer is en dat hij door de Taliban om het leven werd gebracht.

De medische stukken bevestigen dat u hepatitis B heeft. Mocht u menen dat uw medische problematiek mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure 9ter.

Wat tot slot betreft uw verklaring dat u wil herenigd worden met R.S. (19/20132) en samen met haar de asielpprocedure doorlopen (CGVS, p.20), kan nog worden opgemerkt dat de DVZ in het dossier van uw partner een beslissing 26quater nam daar Slovenië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe als volgt:

"Verzoeker verzoekt vooreerst om een voorbehoud om zijn verdere grieven in een aanvullende nota verder te mogen verduidelijken.

Het wordt verzoeker evenwel bijzonder zwaar verweten dat hij een afwijkend vluchtverhaal zou verteld hebben ten tijde van zijn aanvraag om internationale bescherming te Noorwegen.

Verzoeker was evenwel geheel onder de indruk van de gehele situatie met de Taliban waardoor hij is moeten vluchten uit zijn thuisland.

Verzoeker wenste steeds de waarheid te vertellen aan de Noorse autoriteiten, doch werd hem verteld dat zijn reële verhaal er voor zou zorgen dat hem geen internationale bescherming zou worden toegekend zodat men hem overtuigd heeft om een ander verhaal te vertellen dat er zeker voor zou zorgen dat verzoeker de vluchtelingenstatus zou toegekend worden.

Verzoeker had immers terechte vrees dat de Taliban hem wenst te vermoorden, dan wel minstens ernstig leed wenst toe te brengen.

Aan verzoeker werd desalniettemin de vluchtelingenstatus geweigerd door Noorwegen, waardoor hij terug gebracht werd naar Afghanistan.

Al gauw bleek zijn vrees voor de Taliban nog steeds terecht, waarna hij al snel opnieuw vertrok uit Afghanistan.

Verzoeker heeft derhalve de volledige waarheid verteld ten tijde van zijn verhoor bij het C.G.V.S. en heeft er bijzondere spijt van dat hij zich ooit heeft laten overtuigen om in Noorwegen een afwijkend vluchtverhaal over te brengen.

Ondertussen is tevens de oudste broer van verzoeker vermoord door de Taliban, zodat verzoeker zijn lot ondertussen kent indien hij weer wordt terug gebracht naar Afghanistan zodat verzoeker verzoekt om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, en minstens de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, herkomst, profiel, familiaal netwerk en de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen en België en (ii) zijn ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij door derden werd overtuigd om valse verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, en dat hij thans in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België wel de volledige waarheid vertelt. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij een vrees voor vervolging heeft door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker, indien hij werkelijk meent dat hij een nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de Europese instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en deze instanties correct inlicht over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf, de afgelegde reisroute en de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij zijn verklaringen waar mogelijk ook staft aan de hand van originele en authentieke documenten. Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, vreemde dat zijn verzoek om internationale bescherming zou worden afgewezen mag geen reden zijn om voor de Noorse instanties onjuiste informatie te geven omtrent zijn herkomst of asielrelaas, noch om zich te bedienen van niet-authentieke documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaart thans in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming echter dat hij valse verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en dat hij er een vervalste taskara en vervalste schooldocumenten zou hebben neergelegd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9 en 11-12). Dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de Noorse instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming bewust zou hebben misleid door valse verklaringen af te leggen over zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen en de redenen waarom hij Afghanistan verliet en door het neerleggen van niet-authentieke of vervalste documenten, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn nood aan internationale bescherming.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud genoegzaam blijkt dat verzoeker de Belgische instanties intentioneel trachtte te misleiden met betrekking tot de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. Verzoeker verklaarde gedurende het persoonlijk onderhoud meermaals dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen dezelfde verklaringen aflegde dan thans tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in België (*Ibid.*, p. 5 en 8) en verklaarde slechts na confrontatie met zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen eerst dat hij zich niet herinnerde wat hij in Noorwegen had verklaard, om daarna te vermelden dat hij valse verklaringen had afgelegd aldaar (*Ibid.*, p. 9).

Bovendien verklaarde verzoeker eerst dat hij nooit documenten had neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, om vervolgens te verklaren dat hij er een vervalste taskara en schooldocumenten had neergelegd (*Ibid.*, p. 11). De bestreden beslissing wees er terecht op dat, indien verzoeker daadwerkelijk valse verklaringen aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij dit reeds zou vermelden van bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, *quod non*.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker heeft gepoogd om de Noorse en Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming doelbewust te misleiden, hetgeen zijn geloofwaardigheid dan ook volledig ondergraaft. Uit verzoekers wijzigende en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming en het op doelbewuste misleiden van de Belgische instanties kan enkel worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, verblijfplaatsen en asielmotieven in België.

Het verweer in het verzoekschrift gaat er bovendien nog aan voorbij dat in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat verzoekers nieuwe verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België over de redenen waarom hij Afghanistan verliet ook ongeloofwaardig zijn en dat de documenten die hij ter staving van deze vervolgingsfeiten neerlegde de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet vermogen te herstellen. Verzoeker voert geen concrete of dienstige argumenten aan in zijn verzoekschrift ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing op dit punt.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, verblijfplaatsen, levensomstandigheden en de redenen waarom hij Afghanistan verliet. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn identiteit, profiel en problemen, *quod non in casu*.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier, en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met de Taliban allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt.

Zo stelt het CGVS vast dat u ook in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende. U zegt dat u daar een identiek relaas bracht maar dat het oordeel van de Noorse asielinstanties negatief uitviel. Gevraagd waarom men uw verzoek weigerde, verklaart u dat niet te weten (CGVS, p.5). Als het CGVS u even later nogmaals vraagt of u in Noorwegen inderdaad identieke verklaringen aflegde over uw herkomst en problemen met de Taliban, bevestigt u nog eens dat u daar hetzelfde heeft verklaard (CGVS, p.8). Echter blijkt dit geenszins uit de documenten die door de Noorse asielinstanties aan het CGVS werden overgemaakt en aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het verslag van het gehoor dat u daar aflegde werd door het CGVS vertaald en toont aan dat uw verklaringen in Noorwegen op tal van punten in tegenstrijd zijn met wat u in België komt beweren. Zo stelt u hier dat u altijd in A. in het district Khogyani heeft gewoond. In Noorwegen zei u weliswaar te zijn geboren in Khogyani, maar met uw familie te zijn verhuisd naar het district Behsud (eveneens provincie Nangarhar), waar u vervolgens altijd zou hebben gewoond (vertaling “interview in verband met aanvraag om bescherming”, p.2). U kon niet goed verduidelijken hoe oud u was toen u Khogyani verliet maar gaf wel aan dat u er drie jaar school liep alvorens naar Behsud te verhuizen, alwaar u nog eens vier jaar naar school zou zijn gegaan (vertaling, p.3). U situeerde Behsud overigens in Jalalabad (“Behsud en Jalalabad is hetzelfde”), wat dan doet vermoeden dat u mogelijks in het grootstedelijk gebied Jalalabad heeft gewoond. Bij uw vertrek uit Afghanistan zou uw familie daar nog steeds hebben verbleven (vertaling, p.4).

Ook over uw problemen in Afghanistan legde u afwijkende verklaringen af. Hier beweert u dat u bezoek van de Taliban kreeg in uw winkel in Khogyani en dat u hun wapens en drugs in bewaring moest nemen. Echter zouden de autoriteiten zijn tussengekomen en zou u vervolgens door de Taliban zijn gevisieerd. In Noorwegen zei u evenwel dat uw broer in Kabul voor de Amerikanen werkte. De Taliban zouden jullie adres in Behsud hebben achterhaald en zouden een brief naar uw vader hebben gebracht. Daarin stond niet alleen te lezen wat zij over uw broer wisten, ook over u zouden zij informatie hebben gehad: immers zou u cursussen Engels en journalistiek in Jalalabad hebben gevolgd en zouden de Taliban hebben gemeend dat zulks iets voor ongelovigen is (vertaling, p.6). Kort nadien zouden de Taliban dan hebben getracht u te ontvoeren, echter zou u erin zijn geslaagd te ontsnappen (vertaling, p.6). Nog enkele dagen later zouden de Taliban dan jullie huis hebben aangevallen, waarna u opnieuw zou zijn gevlucht. U zou onderdak hebben gevonden bij een klaskameraad, waarna de vader van deze jongen contact zou hebben opgenomen met uw broer in Kabul, die dan met een smokkelaar uw vertrek uit Afghanistan zou hebben geregeld (vertaling, p.7). Dat het relaas dat u in Noorwegen bracht bijzonder sterk afwijkt van wat u in België komt beweren, lijkt nog eufemistisch uitgedrukt.

Al tijdens het persoonlijk onderhoud was het CGVS in het bezit van uw Noors asiëldossier en kreeg u de kans om te reageren op deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Echter heeft u dat op bijzonder weinig overtuigende wijze gedaan. Een eerste maal geconfronteerd met het feit dat uw relaas geheel in tegenstrijd is met wat u in Noorwegen verklaarde, antwoordt u eerst "Hoezo?", of "Wat moet ik zeggen?" of "Ik heb het niet begrepen." (CGVS, p.7), waarna u plots beweert dat u zoniet uw echte levensverhaal gebracht heeft en u niet meer kan herinneren wat u dan in Noorwegen verklaard heeft (CGVS, p.8-9). Dat laatste lijkt toch zeer onwaarschijnlijk, te meer u daar toch zeer geruime tijd in de asiëlprocedure zat. U beweert dan dat u het echte verhaal ook in Noorwegen wou brengen maar van sommigen het advies kreeg iets anders te vertellen, u ook niet op de hoogte was van de procedures in Noorwegen, iemand een verhaal of statement voor u maakte en dat u dat moest uitspreken, en u daarom "dit en dat" heeft gezegd (CGVS, p.9-11). Het CGVS ziet niet in waarom een verzoeker om internationale bescherming "dit en dat" zou beweren als hij in werkelijkheid de problemen zou hebben gekend die u heden aanbrengt. Dit is uiteraard niet ernstig. Bovendien komt uw 'bekentenis' bijzonder laat, meer bepaald pas als het Commissariaat-generaal u er op wijst dat uw asiëldossier al aan het CGVS werd overgemaakt. Met andere woorden, pas als blijkt dat u geen kant meer op kan, voelt u de noodzaak uw verklaringen bij te sturen. Dat u niet bepaald de intentie heeft om mee te werken bij het onderzoek naar uw verzoek, moge duidelijk zijn.

Ook wat andere zaken betreft, brengt u een relaas dat er enkel op gericht lijkt de asiëlinstanties om de tuin te leiden. Hoewel u in Noorwegen nog verklaarde dat u in Jalalabad Engels heeft gestudeerd, alsook een cursus journalistiek heeft gevolgd, beweert u in België dat u nooit naar school bent gegaan (CGVS, p.4) en analfabeet bent gebleven (verklaring DVZ d.d. 30 augustus 2019, vraag 11). Dergelijke weinig consistente verklaringen zijn uitermate schadelijk voor uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan nog worden opgemerkt dat na een pauze bleek dat u zich alsnog een en ander kon herinneren van hetgeen u in Noorwegen heeft verklaard, maar dat u daarbij niet verder kwam dan te herhalen dat wat u daar gezegd heeft niet waar is. U zou er een valse taskara hebben neergelegd (voor de pauze ontkende u nog enig identiteitsdocument te hebben getoond in Noorwegen (CGVS, p.7)) en studeerde nooit in Jalalabad (al zou u in Noorwegen wel een volgens u vals certificaat hebben neergelegd dat dit diende te bevestigen (CGVS, p.11, 12)). U moest op last van anderen ook zeggen dat u tot de achtste graad naar school ging en lange tijd in Qalay Janan, Behsud woonde. Echter zou men u hebben voorbereid op het gehoor, en zou uw toen geëtaleerde kennis van de regio Behsud zijn ingestudeerd (CGVS, p.12). Het CGVS merkt op dat u uw relaas nogmaals en wel zeer laat bijstuurt. Bovendien, mocht het al aannemelijk zijn dat u in Noorwegen over zowat elk aspect van uw relaas gelogen heeft, dan nog rijst de vraag welke waarde dan kan worden gehecht aan de verklaringen die u naar aanleiding van uw verzoek in België brengt. Immers schrok u er naar eigen zeggen in het verleden niet voor terug bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw leeftijd, uw herkomst en uw asiëlmotieven, waarbij u zich ook nog eens met een smokkelaar zou hebben voorbereid op het gehoor door bepaalde zaken in te studeren. Bovendien zou u zich hebben bediend van valse stukken die door uw broer gekocht / betaald werden (CGVS, p.12). Dat u met dergelijke ingesteldheid de Noorse asiëlinstanties tegemoet bent getreden, roept heel wat vragen op. Gezien bovenstaande bemerkingen moet besloten worden dat aan uw geloofwaardigheid geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bijkomend, en in zoverre nog nodig, wil het CGVS nog opmerken dat los van alle al gedane vaststellingen gerust mag worden gesteld dat uw problemen met de Taliban inderdaad niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste legt u geen foto of document neer waaruit zou blijken dat u gedurende vijf jaar een winkel uitbaatte in Khogyani (CGVS, p.15). Ten tweede verbaast het gegeven op zich, als zouden de Taliban naar die winkel komen en er een lading drugs en wapens achterlaten. Het is niet aannemelijk dat een terroristische groepering zoiets zou vragen aan een persoon die met de Taliban niets te maken heeft (CGVS, p.14). U argumenteert dat ook burgers en politiemannen hun wapens bij u in bewaring geven als ze gaan bidden en dat zulks niet zo raar is, ook al omdat de Taliban niet altijd van burgers te onderscheiden zijn (CGVS, p.14), maar kan vervolgens niet uitleggen waarom de politie dan toch zou zijn gealarmeerd en naar uw winkel gekomen. U oppert dat u wellicht door iemand werd bespioneerd, maar heeft geen idee wie dat dan kan zijn geweest (CGVS, p.15). Verder kan worden gewezen op het feit dat u na de pauze plots melding maakt van het feit dat uw broer in Kabul (als loodgieter) werkzaam zou zijn geweest voor de buitenlanders. Ook daardoor zouden jullie door de Taliban zijn bedreigd. “U wou de waarheid, ik vertel u de waarheid”, zegt u daarover (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat u pas na de pauze met uw ‘waarheid’ op de proppen komt. Dat u bovendien niet meer weet of uw broer nu voor UNICEF werkte of voor UNAMA (CGVS, p.13) zoals u in Noorwegen heeft beweerd (vertaling, p.16), alsook de vaststelling dat u deze activiteiten van uw broer bij de DVZ niet ter sprake bracht (CGVS, p.14), zegt veel over het belang van deze activiteiten voor uw relaas. Bovendien linkt u zijn voorgehouden recente dood plots aan zijn werk voor de buitenlanders (CGVS, p.13), wat het nog merkwaardiger maakt dat u voor de pauze geen enkele keer verwees naar zijn activiteiten in Kabul. Dat aan uw verklaringen geen enkele waarde kan worden gehecht, blijkt eens te meer.

Behalve uw zagezegde problemen met de Taliban omwille van uw “verraad” en omwille van het werk van uw broer, heeft u ook verklaard dat u al enkele jaren in Europa bent en daardoor “veranderde”. U merkt op dat u ook om die reden door de Taliban dreigt te worden gevisieerd. Echter blijkt uw verandering bijzonder relatief en heeft u het louter over het feit dat u wel eens alcohol drinkt (CGVS, p.20). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet langer in staat zou zijn om u te schikken naar de daar vigerende wetten en normen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...).

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers hierboven al vastgesteld dat u in Noorwegen en België geheel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan in 2014, alsook dat u het allesbehalve geloofwaardig maakt dat u een analfabeet bent. Wat dat betreft kan ook worden gewezen op wat u eveneens in Oslo heeft verklaard, namelijk dat u uit een hoogopgeleide familie komt (“Klageomgangen”, p.5). Verder biedt u ook geen zicht op uw eerdere activiteiten en profiel in Afghanistan (student in Jalalabad of winkelier in Khogyani). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiaal netwerk waarop u mogelijks kan terugvallen. Toen men u in Noorwegen vroeg of het klopte wat u eerder verklaarde, namelijk dat uw vader en moeder geen broers hebben in Afghanistan, antwoordde u “Ja, ik weet het niet” (vertaling, p.18). Toen men u vervolgens de vraag stelde of u wel tantes heeft, zei u “Neen, ik weet het niet” (vertaling, p.18). Het is niet geloofwaardig dat een volwassen man (de Noren schatten u twintig jaar oud, vertaling, p.26) daar geen duidelijk antwoord op zou kunnen geven. Ook in België legt u daarover twijfelachtige verklaringen af. U heeft het bij het CGVS over één oom aan moeders kant, wat niet alleen erg weinig lijkt (Afghaanse families zijn in regel een stuk groter), maar andermaal in tegenstrijd is met uw relaas in Noorwegen.

Uit dit alles blijkt dat u over zowat alles (herkomst, asielmotieven, familiaal netwerk, socio-economische achtergrond) ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Een nood aan bescherming maakt u aldus niet aannemelijk.

(...)

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara dient uw herkomst en identiteit te staven. Echter geeft u zelf aan dat dergelijk document op eenvoudige wijze te verkrijgen is en weinig bewijskracht heeft. In Noorwegen zou u al een valse taskara hebben neergelegd (CGVS, p.11), u bevestigt dat een smokkelaar die op verzoek van uw familie liet

fabriceren (CGVS, p.12). Wat betreft de dreigbrief, overigens ook niet meer dan een kopie, merkt het CGVS op dat dergelijk stuk uw relaas slechts kan staven in geval van geloofwaardige verklaringen. Dat u wat dat betreft in gebreke bent gebleven, moge duidelijk zijn. Daarenboven kan worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat betreft de foto's waarop u te zien bent, kan worden gesteld dat deze niet aantonen dat u in Khogyani zou hebben gewoond, laat staan dat u daar problemen met de Taliban zou hebben gekend. De foto's van een overleden persoon leveren geen bewijs voor de gewelddadige dood van uw broer. Uit niets kan worden afgeleid dat dit inderdaad uw broer is en dat hij door de Taliban om het leven werd gebracht.

De medische stukken bevestigen dat u hepatitis B heeft. Mocht u menen dat uw medische problematiek mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure 9ter.

Wat tot slot betreft uw verklaring dat u wil herenigd worden met R.S. (X) en samen met haar de asielpprocedure doorlopen (CGVS, p.20), kan nog worden opgemerkt dat de DVZ in het dossier van uw partner een beslissing 26quater nam daar Slovenië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn identiteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP